

Schelp	9
Strandscènes	27
Verf	33
Strandscènes	77
Kennissen	83
Strandscènes	87
Maren	93
Strandscènes	99
Fles	105

Schelp

*There you are, and you know it's good, and all you have to do is
make it better.*

Lyn Hejinian

*The head is where it all happens. Chewing and thinking. Talking
and tasting.*

John Olson

Een open einde?
Nee, het is net begonnen
met een hondse grom.

Een herder blaft naar
golven die zich terugtrekken,
schuimend aanrollen

als monologen.
Deze scène biedt dekking,
die andere niet.

Zeg, een zacht geluid,
verborgen tussen helmgras.
De zee kan veel aan.

Afstandelijk? Ik?
Roep me en ik weet precies
op welk strand je ligt.

Als je diep nadenkt
over een stap, blijft één been
langer in de lucht.

Wij, midden op zee,
watertrappelend, ons schip
snijdt als een grijns door

het kalme water.
Hier zijn geen haaien, liefste.
Palmboombladeren

wenden de zon af.
Een hitteschild. Ik bedoel
ouderwets zwetend.

De ochtend hangt scheef.
Uit zijn scharnieren geklapt?
De Noordzee kan niet

tegen zijn verlies.
Je bedoelt haar. Begin maar
met plaatjes schieten.

Wat mij doet denken
aan een genereus gebaar,
een briesje passeert.

Wind geeft bladeren
een stem, golven verraden
de windrichting. Maar

waar is al dat geld
gebleven? Nergens, zeg ik.
Het moet ergens zijn.

Elk bankbiljet is
een afscheidsbriefje. Beelden
bewerken zichzelf.

Het kompas weet niet
wat je begeert, het loodst je
bootje in de buurt

van een verlangen.
Gebruik je ziel maar als zeil.
Zichzelf verscheurend?

Grofkorrelig zand
uit een oude zwart-witfilm
op het strand gestrooid.

Viriel likt de zon
aan het ijsje in je hand.
Een bierblikje zweet.

De zee staakt, wolken
verzaken, zand graaft zand in.
Alleen de zon brandt

met toekomstplannen.
's Winters lijkt de middag op
de avond, zeg je.

Straks komt de wind bij
ons ruisen. De avondkrant
bevat bloedsporen.

Geen bloed, maar ketchup.
De horizon, een hekje
dat gesloten blijft.

Krijg je een inval?
Duistere ecologie,
ik was mijn handen.

De zon lijdt aan staar.
Een ijsblokje glijdt tussen
weke treurborsten.

Plomp als een pompoen:
een moeder bukt en toont haar
diamanten string.

Onze schaamte smelt
op een zonwarme strekdam.
Een axioma?

Juist, de logica
als fenomenologie.
Het gezond verstand

noemt dit postulaat
onhoudbaar als de vloedgolf
het eiland bereikt.

Winst gaat voor de wet.
Een sneeuwig grondbeginsel
dat verwarring sticht

in palmboomtakken.
De bladeren ritselen
een eilandwijsheid.

Je algoritmen
lekken als oliepijpen.
Vieze wiskunde?

Wij willen geld zien.
Gouden munten, coupures,
bezoedeld met bloed.

De zee slaapt vredig.
Vandaag is de vervuiling
bijna onmerkbaar.

Ik ken een jongen
die geesten ziet. Praat met hem,
raak hem zachtjes aan.

Vreemde signalen,
afkomstig van een eiland.
Te laat ontvangen?

Deze scène stroomt
vol zeewater, het slome
idioom van wier.

Keren we terug naar
oude vormen: een vinger,
een boekenlegger.

Regenwind doorzoekt
je beslagen pand, bladert
in multomappen.

Ik zie een koksmes
en rode handafdrukken
op de koelkastdeur.

Het antwoord waarop
iedereen wacht, onhoorbaar
door hondengeblaf.

Zet het journaal af
en onze slaapkamer krimpt.
Je drinkt weer te veel.

Geen drankzucht, maar dorst.
De trage grammatica
van anemonen.

Wij willen geld zien.
Ongemerkte biljetten.
Knisperend, koelvers.

Gouden tand te koop.
Stukgebeten maar bruikbaar
voor houtjes, mals vlees.

Hoe een lach vergaat?
Geen idee. Ik weet alleen
dat we bankroet zijn

en gefilmd worden.
Dat je syllabes telt als
centen, binnensmonds.

Draai aan het ventiel
om de film te ontlichten.
Het dieplood schittert.

Je knipt in het pak
koffie, een zuchtje ontsnapt.
Schaar met roestsproeten.

Bij gebrek aan licht
vangt mijn denkbeeldige zoon
vuurvliegjes voor me.

Ingeoliede
lichamen glijden in en
uit elkaar. Kijk maar

achter het duinhuis,
spoel even terug, de branding,
jij boven op me.

Ik voel de stoppels
op je benen. Uit protest
laat ik mijn baard staan.

Rupsen op het strand,
gerimpeld als gordijnen.
Wolken zijn kussens.

Je wrijft je lijf in
met zand en oesterpoeder.
Zo verblind je me.

Een gedachte: groot
als een marmeren balzaal.
De spiegels loensen.

Huid plooit zich zwetend
in de nek van een kaalkop
die snel geld wil zien.

Hier loopt een hond door
een plasje zonlicht, daar brengt
een golf zijn bal terug.

Golven flonkeren.
Alsof iemand glas vermaalt
op de zeebodem.

Tieners dragen voor
het eerst bikini's. Van jou
mag ik niet staren.

De strandwacht drinkt zich
nuchter, een slok zeewater
pekelt de hersens.

Pluk deze bes niet
als hij zwelt. Barst hij bijna?
Dan mag je bijten.

Dronken zwenkt een meeuw
heen en weer langs het naaktstrand.
Een lege bladzij.

Omhoog, dan omlaag.
Wanneer de wind hem vergeet,
vangt hij zichzelf op.

In je hoofd draag je
een decor mee. Een moeras,
mijn geboortegrond.

Sigarettenrook
drijft over een vlezig wad
dat willig meegeeft.

Er zijn ook regels.
Elke mist blaast zijn eigen
hoorn. En andersom.

Dat zegt de strandwacht.
In de weerschijs van zijn bril
lijken we verdacht.

Echt onmogelijk.
Je ruilt je vissenstaart in
voor vrouwenbenen.

De regie maakt me
duidelijk wie ik moet zijn.
Sublieme mimiek,

vinden wij. Jij zegt:
geschiedenis voorziet niets,
ze parafraseert.

Deze dialoog
strategisch verschoven naar
de laatste scène.

Wij willen geld zien.
Witgewassen, gestreken
in je kofferbak.

Wat kost dit? En dat?
Koelbox, draagbaar Alaska.
Aan zee is het brein

gelukkiger. Ja,
de zee blijft maar inschenken.
Dat zegt Valéry.

De tong van de wind
tussen je benen, korrels
zand in je navel.

Een wolk provoceert
de zon. Strandballen lokken
een trap uit. Tot hier